

GS 158

Päst-Käringarne, eller

Stårtorsdags-Kalaset.

En sann händelse, i våra dagar.

Lär upp och lär ann, till Statulla fram.

STOCKHOLM, 1824.

Tryckt i Margaretha Tryckeriet.

Man hört berättas alla tider
 Slåtorsdagsfärder hållas kall,
 Men ack! i wärr! hwad tiden lider
 Där tron derpå gå till sitt fall.
 Jag berföre, om er behagar,
 Den åter nu upplifwa will,
 Och wisa att i våra dagar
 Påskårngar också finnas till.

Med wördnad ndmnes i Konkursen
 Herr Fabrikören Lumpenstedt,
 Tv man hos honom får resourcer,
 Då man will äta godt och fett.
 Wist hörs Procentare han ndmnas,
 Då han på gatan går förbi;
 Men snart förstår han nog att hdmnas,
 Och det gör han ju rätt uti?
 Man också hört smått sladder-sladder
 Om hans älskwärda, unga Fru.

Men hwad betyder sådant pladder;
 Mot hwad jag vill berätta nu?
 Wigt är det sannt han sexti fullt
 Och hon till tjugu år nyss hunnit,
 Men om för någon ann hon brunnit
 Ell' brinner, står ej på hans stult.
 Allt nog, hon gubben kareßerar,
 Är mycket mån om hans peruk,
 Med egen hand hon den friserar
 Och tadtar ej perukers bruk.
 Hans namns, och födslobag hon firar
 Med blommor ifrån Jacobs Torg,
 Och dem kring gubbens tinning wirar
 Men ack! i år hwad fastlig sorg!
 Skärtorsda'n faller in på dagen
 Precis den femtonde April,
 Då hon skall fira födslobagen
 Med mat och win, wälls och quadriller.
 Hwad war att göra? "Allt försumma
 Ett långt förut bestämt kalas,
 Och sitta ensam wid ett glas
 Och af sin gubbe kallas gumma,
 Det wore hårdt, hon tänkte, ty
 Se'n många weckor låra flo
 Gder'n gubben låter mig kalasa,
 Och derföre att spara nu
 Jag skulle anse just med fasa.
 Nej, jag vill wisa jag är Fru!"
 Så gjordt som sagdt, och fremmande
 Nu bjödos både långt och nära,

Men många woro hindrade,
 Allt emottaga denna åra.
 Fruen litet smått gronderade
 Och talte om Skärtorsdagsfärden,
 Som troligen dem hindrade
 Allt wisa sig i denna werlden. —
 Hon wiste inte, stackars Fru,
 Allt hon på samma dag ännu,
 Skull' göra denna olycksfärden.

Sällskapet samlas; gästerna
 Bestodo utaf gamla, unga,
 Som alla flitigt tåflade
 Allt bruka fötter, mun och lunga.
 Nu bordet dukas — för hwad larm!
 Af pigor, drängar, glas och bälar:
 Grannfruarne af hat och harm
 Knappt kunde dricka några skålar.
 Magister Eurius låste opp
 En ran. sa wers, för dagen gjorde,
 Men hindrades uti sitt lopp
 Af skåln för honom, som sig borde,
 Och gubben fruntlig, munter, glad,
 Nu om en wisa artigt bad.

Knappt Eurius börjat preludiera,
 Gder'n dörren slås i gäfwel opp;

Och utaf Soppwastar en tropp
 Igenom dörren ses marschera.
 Dem följde Ljungsrafor, med mer,
 Och Smörjehorn och biljetter fler,
 Med utanfrister långa, breda
 Och rader sneda.
 Till innehället hvar biljett
 War ungefär på detta sätt:

Soppwast, Kaka, Smörjehorn
 Glänker jag dig till resedon;
 Det dig passar och anstår bra,
 När som du med långor far.
 Allta din heder
 När du sliger neder,
 Att du ej blifwer halt o. s. w.

Jag kan ej måla rätt den harm
 Som lågade i hvarje barm,
 Vid det fatala brefs wets läsning.
 En bes och hatfull sakta hwäning.
 Tillkännagaf att Fru det war
 Till hwilken man mistankar bar,
 Du ensam hon bland denna skara
 Gick utan bref och gåfwa wara.
 I trolts af höflighetens lag
 Ej Herrarne för stratt sig höllo,
 Och Damerna, af detta slag,
 I en förfärlig dänning föllo.
 Fru Lumpenstedt, så glad och nöjd

Sig trodde hafwa segren wunnit,
 Dess hjerta klappade af fröjd
 Att detta skåmsstycke påfunnit.
 Magister Lurius hemligt tog
 Och gaf en wink åt Fru att tåga,
 Då oförmärkt han afled tog
 Och följde ut med hennes piga:

Kanske att någon Båfare
 Tror Lurius och pigan ägde
 Bekantskap något närmare?
 Nej, nej! men jag ej orden wägde.
 Förhållandet, i tysthet sagdt,
 Helt annat war än nå'n kan ana:
 Fru Lumpenstedt Lurii hjerta bragdt
 Att swära lyda hennes fagna.
 Från första gång i Petri skol
 (Om jag mins rätt war det i skol)
 Hon skulle sig för honom bigta,
 Förstod han sina blickar rikta
 Direkte ned — på hennes skol?
 Nej, nej! i hennes unga hjerta. —
 Från denna stund en ljuslig smärta
 Hon kände i sin hela kropp,
 Till hennes längtan fylldes opp,
 Och hon med Lumpenstedt blef parad;
 Då först hans wänskap blef beswarad.
 Men Subben Lumpenstedt war ej

Så lätt att narra, som de trodde.
 Fast Eurius i huset bodde
 Gdestod dock gubben säga nej.
 Det bästa tillfälle att språka
 Går Eurius med sitt Kristebarn,
 Om edt och synd och satans garn,
 När då de begge kunde råka
 Hvarann i största hemlighet.
 Tv gubben sa: "det jag ej wet
 Kan aldrig göra mig förtret."

Var Gubbe af naturen snål,
 Kalas och sållkap sällan tal,
 Om han af andra ej blir bjuden,
 Men blott han blifwit litet luden,
 Han dricker gerna glas på glas,
 Och trifs rätt bra i godt kalas,
 Till dess han börjar på att blida
 Och nicka,
 Och somnar in, just som ett — —

Då Gubben så i ländstoln somnat,
 Och alla Argi-ögon domnat,
 Frun ansåg tiden vara bäst
 Att tala med sin — Prest.
 Han versöre i särband gjorde
 Sin Åsks - komplimang,
 En såsom Prest han wist ej borde

Än dröja längre en momang,
 Tv klockan redan slagit tolf
 Och dansmusik man ännu hörde,
 Och lätta fötter hastigt rörde
 Herr Lumpensledis stentagda golf.

Med huset Stina honom löser,
 (Hon del i hemligheten tog)
 Magistern hostar, bugar, knyter,
 Och straxt hans mening hon förstod.

I huset finnes en gammal Sal,
 Som fordom nyttjad blef till Bal,
 Men nu till skräprum endast brukas,
 En spis i Salen förödmjukas
 Till sopvrå — Skinnad nu och förr, —
 Och har en skärm af bleck till dörr.
 En soffa uti Salen finnes,
 Ett bord och twenne stolar blott,
 Hvars målare man mer ej minnes,
 Föröfrigt endast mal och mått. —
 Här, midt i såd förödelser,
 Frun och Magistern stundom sölle
 Et nyo lifwa Slapelsen,
 Då gubben salt och pipan rölle.

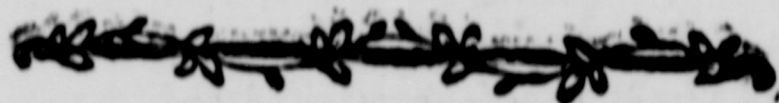
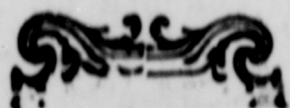
Magistern går i salen in,
 Att på Fru Pumpsbedts ankomst bida;
 Han trodde ej hans eget sinn
 Den gången ämnat war att swida.
 Snart synes hon, så tjusande;
 Men då hon skulle börja bigta,
 Hon trädde fram helt darrande,
 Och hennes små de syntes swigta.
 "På soffan stöna syndarinna!
 "Er sått och åter hemta mod;
 "Den tröst hos mig ni önskar finna,
 "Skall snart ge lättnad åt ert blod."
 På soffan hon ses sakta sjunka,
 Han, alltid artig, fin och nått,
 Tar hennes hand, så lent och lått,
 Då det på dörren hördes dunka
 Och Stinas röst, så skär och ren
 Ägenom nyckelhålet hwen.
 "Hwad vill du då, din satans slinka?"
 "Gåt upp, ty Herren vill in och"
 Hör tusan! hör Magistern dundra,
 Hwar gömma wi oss nu i hast?"
 Frun svarar: "Jag wäl skulle undra
 Din oss i spisen han får fast."
 "I spisen, ack! ja der wi kunna
 "En stund i tvisthet stilla stå.
 "Ej werlden måtte oss misunna
 "En fristad i en sådan ord."

I spisen war rått trångt att stå
 För twenne; och nu rådslan drifwer
 Magistern, att han hastigt klifwer
 Ett stycke uti skorsten opp.
 Frun nedansör i spisen blifwer
 Och darrar i sin hela kropp.

Dörren öppnas, Gubben att förrätta
 Sitt ärende, i spisen tar,
 Men i detsamma skärmen drar
 I full — och ihetta allt med råtta!

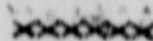
Men gubben war wid godt humeur,
 Och kom ihåg Skärtordagsfärden,
 Han strattar så allt folket hör
 Att något lustigt träffat wården.
 Strax gästerna sig dit bege,
 Att se hwad Gubbens löje wäckte;
 De halsarne åt spisen sträckte
 Och singo se:
 (Hvem kunde hålla sig att le?)
 En qwinna upp åt skorsten klifwa,
 Och öfwer henne hängande
 En Prest. — "Men hwad vill här af blifwa?"
 Skrek Pumpsbedt. "Är det den sig
 På hwilken Presten leder dig?"
 En salswa utaf stratt man hörde;
 Påskärngar nämndes öfwerljudd,

Då Presten med ett dugligt stult
 Ur spisen Pumpensstedskan förde. —
 Hvad sedan Redt och ännu Rer
 Jag kanske Rall berättat er,
 Men namnet Påskkärring lär ändå
 Bli namnet för dem begge två.

W i s a

Om Mutter på Tuppens åter-
 komst från Blåkulla, och hen-
 nes besök Påstmorgonen,
 hos Mor Maja på
 Svalfsten.

Hej Mor Maja! har du brännvin i dag?
 Hvem är som frågar? tjenarinna.
 Goda Mutter, det är jag:
 Ser du en synderka, arm och swag —
 Ser du solen der på fästet brinna?
 Wet du hvar jag varit Svster? Hej!
 Jo, i hellwite; en Rara
 Svstrar af de rara
 Woro der med mej. : , :

Lucifer han är en ståtelig karl,
 Nickar så vänligt: hit med glaset.
 Vet du, så förnöjd jag var:
 En bit skinka sjelf han åt mig skar,
 Och var muntrast sjelf uppå kalaset.
 Och i lållarswalen, syster! — Upp!
 Vid en wäl utsirad tuuna,
 Sa' han: hit min lilla Runna
 Och en kys mig unna:
 Jag ger fan min fru.:,:

Syster, är det Bergens brännvin, det här?
 Ja, solusan! och bara sqwalet,
 Vet du att hos Lucifer
 Gummorna blott smutta, just så där,
 Aldrig uppå glasena tog gaset.
 Uppå hvarje rätt en liten sup,
 Skålar se'n för satans beisa.
 Vara en wiss själn ej frälsa.
 Syster all min hälsa
 Bor i glasets djup.:,:

Säljas i Björnstråhs Bokhandel i Stockholm.

Exemplaret kostar 8 Rda 12 Skilling Banko.
